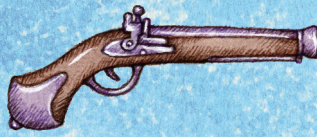
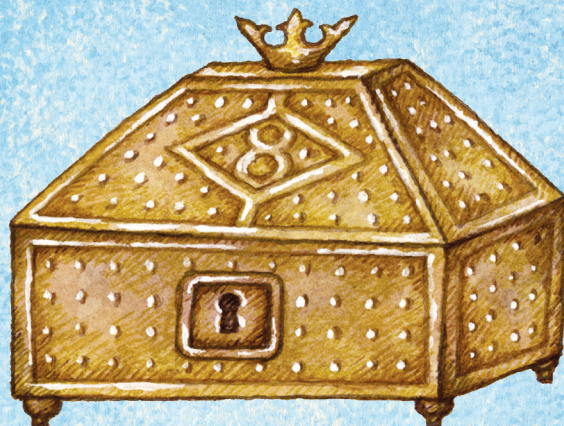
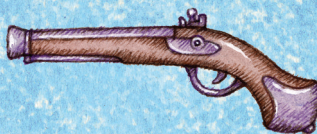

Milé malé a velké děti! Možná někdy zavítáte na jeden starý hrad a tam si v komnatě, která připomíná cestovatelské muzeum, budete prohlížet spoustu starých suvenýrů přivezených z celého světa. A někde mezi obrázkem pyramid, dračím vejcem, zeleným žabincem, zkrátka hned vedle bumerangu, uvidíte viset starou bambitku barvy shnilého banánu. Když se zeptáte průvodce nebo průvodkyně, kde se tam ta bambitka vzala, odpoví vám, že neví, že je to válečná kořist, a možná přidá nějakou pověst, že z ní vystřelil opilý šlechtic při souboji s jiným bláznivým šlechticem, když se přeli o šíleně nerozhodnou urozenou slečnu. Ale vy těm smyšleným blábolům neuvěříte, protože se na tu bambitku podíváte pěkně zblízka a v tu chvíli na vás dýchne její tajemství. A protože jste vnímavé děti, já vám to tajemství prozradím. Je to tajemství pravdy, lásky, lži, závisti i nenávisti. Je to také tajemství o daních, a až se dozvíte pravdu, taky zaplatíte daň. Daň z tajemství. Nebojte se. Je to vlastně jediná daň, kterou se vám vyplatí zaplatit. Ptáte se proč? Protože nestojí víc než trochu vaší pozornosti. A pozor! Až vám prozradím tajemství, nic už nebude stejné tak jako dřív. Pokud se tedy nebojíte poznání a chcete znát Tajemství staré bambitky, tak se pohodlně usadte a pozorně poslouchejte...

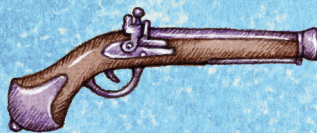

Bylo nebylo, uprostřed světa, kde se tenkrát mluvilo hezky česky, jedno království. Lidé se v něm neměli zle, ale ani dobře. Král Vilém a královna Olivie věnovali veškerý svůj čas cestování po světě, ve kterém hledali dobrodružné rozptýlení a únik před domácí nudou. Aby král a královna mohli nerušeně cestovat, svěřili vládnutí královské radě. Bylo to možná pokrokové, ale velmi nemoudré rozhodnutí. Království a jeho obyvatelé totiž od té doby sužovaly neúměrně vysoké daně.

Oč se poddaní měli hůře, o to lépe se měli vykutálení královští rádcové Ferenc a Lorenc. Ti dva hamižníci vymýšleli stále nové a nové nesmyslné daně, aby se oni, nejvyšší královští radní, měli dobře. Neměli se tedy zle, ale ani dobře, protože je zase sužoval loupežník Karaba. Loupežník Karaba bral peníze těm, kteří se měli dobře, a dával je nazpět prostým lidem, aby se neměli zle. Tehdy se začalo říkat, že „všechno zlé je pro něco dobré“. A právě v té době začíná náš příběh.

Král Vilém a královna Olivie se zrovinka vrátili z daleké a samozřejmě dobrodružné cesty k Protinožcům. Země Protinožců je na Jihu, tedy na mapě či globusu dole, tedy přímo skrze zeměkouli naproti našemu království, kde se mluví česky. Lidé tam prý chodí

hlavou dolů a mluví protičesky. Hned po příjezdu k Protinožcům zažila královna Olivie velké, a vlastně jediné dobrodružství. Zjistila, že s králem Vilémem čeká dítě, následníka trůnu. A protože cesta k Protinožcům trvá zpravidla devět měsíců, musel se královský manželský pár vydat neprodleně zpět, protože nechtěl, aby se královský potomek narodil hlavou dolů.

Zatímco se královna Olivie s komornou Hedvikou připravovala k porodu, král Vilém ukládal suvenýry přivezené z cesty k Protinožcům do své věhlasné královské cestovatelské sbírky. Přítomné královské radě při tom radostně sděloval, co všechno nádherně úžasně neuvěřitelně super skvěle velkolepého na své cestě viděl.

„Přátelé, mají tam zvíře, králíko-veverka-psa, a to zvíře má na břichu kapsu a do ní si ukládá všechno. Potravu, peníze, mláďata, dopisy i klíče od doupěte, zkrátka všechno, co kde najde a ukradne.“

„Králíko-veverka-pes? Propánakrále, co to je za tvora?“ užasl královský písař, který o něčem takovém nikdy neslyšel, ani o tom nečetl.

„Skáče totiž jako králík, má rudé chlupy jako veverka a ocas dlouhý, jako má pes. A ti Protinožci tomu tvorovi říkají ‚klokan‘,“ ohromil královskou radu král.

„Klo-kan? To zní strašně, jako pot-kan. Není to něco odporně smrdutého jako třeba potkan, že ne, Vaše Veličenstvo?“ ujišťovala se nafintěná dvorní dáma Kornélie, protože při představě myši, krysy nebo potkana jí vždy bylo na omdlení.

„Ano, správně. Vlastně je to takový skákající potkan velký jako člověk,“ odpověděl Kornélii král.

„Proboha nééé, já omdlím!“ zapištěla zděšená dvorní dáma Kornélie a v mdlobách s žuchnutím padla pod královský stůl dřív, než ji stačil generál královského vojska zachytit. Tlustý generál v brnění by ji ale stejně nezachytil, protože v jedné ruce držel pečené kuřecí stehno a ve druhé povidlovou buchtu, kterou si cpal do umaštěných úst.

„Kdyby se ta klókana ochočila, mohla by vybírat od domorodců do té kapsy daně,“ vztyčil významně ukazováček rádce Ferenc, který byl o něco málo vykutálenější než jeho prolhaný bratr Lorenc.